

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za se leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poštnina znaša.

Za oznanipla plačuje se od četristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanipla jednokrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, Gledališka stolba.

Upravnistvu naj se blagovelnjo pošiljati naročnice, obkramice, oznanipla, t. j. vse administrativne stvari.

Dogodki na Bolgarskem.

Iz raznih nasprotujočih si izveštij še ni možno napraviti si jasne sodbe o dogodku, ki je kakor blisk z jasnega neba osupnil in pretresel državnike in diplomate in vznemiril celo poslednjega filistra, ki svoj dnevni list iz tretje roke dobiva.

Da so kneza Aleksandra res spodili, o tem ne treba dvomiti, le tega še ne vemo, kako se je to vršilo, kajti začasna vlada, ki je uprizorila ves prevrat, ravnala je jako previdno, zaprla je vso Bolgarsko, da ne more in ne sme nihče ne vun ne notri, zaprla pa tudi vsem zasobnikom brzojavni-urad, da iz Bolgarske nihče ničesar naznanjati ne more. Vsled tega nema noben list izvirnega izveštja iz Sofije, ampak vse vesti dohajajo nam po ovinku iz Bukurešta, Pešte, Pariza, Carigrada itd.

Doslej došle so naslednje brzojavke:

Budimpešta 23. avgusta. „Budapester Correspondenz“ se iz Belega grada brzojavlja: Srbska vlada dobila je prvo vest o revoluciji v Sofiji od mejnega urada v Pirotu. Po tem poročilu so kneza Aleksandra istinito v Sofiji prijeli in ga danes po noči odpeljali v Lompalanko ter ondu odpravili čez mejo. Začasna vlada sestavila se je pod predsedstvom Cankova, ki je ob enem minister vnanjih zadev. Jako zanimivo je, da so bolgarski carinski uradniki že v soboto izjavljali, da je meja strogo zaprta in da ne sme noben potovalec iz Bolgarske in Srbije čez mejo. Drug telegram iz Pirota pa pravi, da so tudi Karavelova spodili. Kralj Milan odložil je svoje potovanje v Gleichenberg in Pešto vsled teh dogodkov, ki so po vsej Srbiji vzbudili velikansko razburjenost.

Pariz 23. avgusta. Po poročilih iz Sofije Karavelova stranka pri revoluciji ni udeležena. Glavna stvar vršila se je v noči od 20. t. m. do 21. t. m. tako, da so uporni vojaki, katerim so se pridružili gojenci vojaške šole, obkolili knezovo palačo. Kneza so potem na mejo odgnali, ko je pismeno dal svojo ostavko. Novi vladi na čelu je metropolit Klement, kot namestnik kneza. V mestu proglasilo se je obsedno stanje. Drugi člani nove vlade so: Cankov, Stojanov, Grujev, vsi člani konservativne stranke in pristaši Rusije.

Bukurest 23. avgusta. „Agence Havas“ naznanja na podlagi zasobnih vestij: Ker je javno mnenje knezu ugodno, objavlja začasna vlada imena novih ministrov, mej katerimi so dostojanstveniki vseh strank, da bi tako na javno mnenje uplivala. Posadka v trdnjavi Šumli, da je knezu zvesta ostala in da neče pripoznati začasne vlade. Ker se je sporazumljenje mej Rusijo in začasno vlado konstatovalo, zbežalo je v strahu pred posledicami ruskega upliva mnogo oseb na Rumunsko; mej temi bil je nekdanji predsednik vzhodno rumelijske začasne vlade za Plovdivskega prevrata in več ruskih nihilistov, bivših poveljnikov na ladijah bolgarskega brodovja. Po drugih poročilih buknil je ustanek, ko je knez postojanke pri Slivnici ogledaval in bil baš namenjen v Vidin ogledavat vojake. Najverjetniše je, da so kneza prijeli in zaprli v samostan pri Sofiji. Potovalec iz Carigrada, ki so se z bliskovnim vlakom hoteli dalje voziti, zadržali so v Ruščuku in še le danes izpustili.

Bukurest 23. avgusta. V tukajšnjih političnih krogih se zagotavlja, da je Karavelov kneza s tem varal, da ga je pregovoril, naj vse bolgarske čete ob srbski meji združi.

Praga 23. avgusta. „Hlas Naroda“ ima brzojavko, da se bode nemudoma v Trnovo sklicalo veliko sebranje, katero bode princa Petra Karadjordjeviča proglasilo knezom bolgarskim.

Bukurest 23. avgusta. Po gotovih znamenjih pripravljajo se v Vidinu in na drugih krajih vojaško gibanje za kneza Aleksandra.

Pariz 23. avgusta (zvečer.) Po izveštji Havasovem odpravili so kneza v Lompalanko, od koder je odšel na Rumunsko. Začasna vlada naprosila je ruskega agenta, naj sporoči carju izraz udanosti. Vojska je prisegla. Aleksander dal je v soboto zjutraj svojo odpoved. Podpisal je pismo, v katerem izjavlja, da bi bil pogin Bolgarske, ko bi še dalje ostal.

Pariz 23. avgusta. Po odhodu kneza sestavila se je začasna vlada. Metropolit Klement je predsednik, Dragan Cankov pravosodstva, major Nikolofov vojni minister, Buronov finance, Velikov uk in bogočastje. Generalisimus Grujev objavil prokla-

macijo, v kateri se naznanjajo dogodki in izjavlja, da se bodo življenje in pravice domačinov in tujcev spoštovale. — Karavelova in majorja Nikolajeva so zaprli. Princ Aleksander Oldenburški imenuje se kot ruski kandidat na bolgarski prestol.

Te brzojavke nam ne kažejo prave slike bolgarske revolucije. Iz vseh tek izveštij niti tega ne vemo, kje biva sedaj knez. Ako pa vse razne in nasprotujoče vesti primerjamo, pridemo pač do zaključka, da je ustanek v Sofiji imel izvrstnega režišerja, da se je delalo previdno, a tudi energično. Položaj moremo si predstavljati tako:

Meja na vse strani s stražami zastavljena, brzojavna žiča izključno začasni vladi na razpolaganje. Knez vjet in čez mejo odpeljan, njegovi pristaši pa vsi zaprti, mej njimi najbrže tudi Karavelov. Položaj negotov, ker se ne ve, kaj poreče vojska in se li bode vsa dežela takoj sprijaznila s tem prevratom. Več o položaji pa ne vemo, ker so zveze z Bolgarsko pretrgane. Brzojavlja se, da je narod večinoma zadovoljen, da so se stvari tako razvile. V Sofiji in Ruščuku sta že bila tabora, na katerih je narod izrekel svoje odobravanje, da se je odstranil knez. Pred sklepom lista došli telegram (glej 4. stran) pa vse drugače izvešča.

Kar se tiče utisa, ki ga je prevrat napravil na inozemstvo, treba konstatovati, da so nemški listi jako hladnokrvni, da celo izrecno odobravajo prevrat. Razjarjeni in srditi so le angleški listi in „Times“ pišejo: „Noben uspeh bi ne mogel biti popolnejši. Hkratu po rušenju mejnarodnih pogodb (Batumsko vprašanje) mora novi ta pojav ruske mogočnosti in vztrajnosti biti svarilo za vse brez izjeme, da se caru ne smejo protiviti, če nečejo osodepolnih posledic, ta pojav napravlja torej globok moraličen utis. Padeč kneza bolgarskega je odlična zmaga (triumf) ruske diplomacije, ob enem pa „četudi v manjši meri poraz diplomacije angleške.“

Našim abiturijentom.

V našem političnem boji ni samo govora o ne še izvršeni enakopravnosti, ampak tudi o tem, da

LISTEK.

Kazaki v Abisiniji.

Po „Moskov. Ved.“ priobčil prof. — r.
(Dalje.)

Pa Egipt je precej ugodna zemlja. Tam je reka Nil in mesto Aleksandrija. Pravijo, da je prastara in nekdanj, kakor Stambul, bila je pravoslavna a pozneje obusurmanila se je; zdaj pa je angleška, kajti kediyu ostala je samo muzika mesto vojske, straže ga pa Angleži. Reka Nil je široka, po njej plovijo parobrodi. Podobna je naši Volgi. Preprostorno je na njej samo vroče je tam, prevroče! Tudi piramide, tudi mumije smo videli in dobili smo si dve... Veš, kaki so bili tam narodi, kake grmade so stavili! Čisti strah božji! Dalje bili smo v Kajiru, tam smo si pridobili prijatelja patriarha Kopškega. Ta je naše vere, samo ne sovsem, hodi po arabski, brije glavo, nosi čalmo... In vsi njih popi tako hodijo, pa to nič ne de, koj blagoslavljajo. Za tem smo bili tudi pri Beduinih. To je vam narod dober in njih konjiči so tudi prebrdkki, mi smo si jih precej nakupili. A nazadnje krenili smo v Masovo.

To je zaliv na Rudečem morji, v Laških rokah, od koder ste mi pisali.

Da, zaliv je.

A Italijani, kako so vas propustili v Abisinijo?

Da, propustili so nas. Sprva so se uprli, potem pa smo se pobogali, kajti jaz se jim nikakor nesem hotel udati. Dolgo so mislili, ka nesmo po sebi prišli, da nas je poslala vlada; a pozneje sem jih prepričal, da smo prišli sami po sebi, da smo voljni kazaci, kojih vlada nikamor ne pošilja, in tako so nas propustili. Kajti nas je bilo samih vendarle precej, vsi smo bili oroženi; a pa mimo tega so tudi Abisinci poslali precej svoje vojske nam naproti, na svojo mejo. Seveda Italijanci so skoro vse to zvohal, in mi smo prošli za vsem svobodno.

A od Masove je še daleč do Abisinije?

Da precej daleč je še do nje. Naj prej smo prohodili čez busurmanske okrajine, zatem prišli smo v Azmaro.

Tam živi podkralj?

Da, da, k njemu smo tudi prišli.

Kak ga zovejo?

Koga? Podkralja?

Da, podkralja.

Pazsobula.

Je li vas prijazno vsprejel?

Da, prijazneje ni moči. S prva, kakor sem že rekel, poslal nam je na čast vojsko naproti, a za tem po prihodu našem v Azmaro vsprejel je nas sam in ni vedel, kam bi nas posadil. Kajti on je v Abisiniji glaven, je več nego sam car Ivan; ker on ima vse vojske pod svojim poveljem in zove se turk-paša, t. j. glavni poveljnik vseh vojsk. A primek ta mu je dan za to, ker je leta 1875. razbil egiptska armijo, kakor so mi pravili tamošnji popi. On je jako dober človek, mi smo se mu silno priljubili, in povedati ne morem kako! In vedno nas je k sebi vabil, da bi se poselili z njim. Tudi carja našega silno ljubi. Vedno je popraševal o njegovem zdravju. Ljubim, govoril je, carja Moskov. Tudi o pokojnem Carji je vprašal. Rekel je, da so mu Abisinci celo pismo poslali, pa odgovora jim ni bilo nikacega. Jaz pa sem mu na to rekel, da pismo čez morje ni došlo do njega. Angličanov pa in družih Evropecev trpeti ne morejo, razen Grkov. Zovejo jih pogane. Tudi nam se je priljubil i on i Abisinci. Samo jedna je beda, neso sovsem prave vere. Trebalo bi jim poslati kacega ruskega arhipastirja, seveda vrednega, nekoliko izvedenega, iz Bele Kri-

se ista enakopravnost ne izvršuje tam, kjer je že kolikor toliko podeljena. Na Primorskem so celo domači odvetniki dolgo časa prikrivali slovenskemu narodu, kakor da bi ne bilo dovoljeno ulagati pri sodnih slovensko pisanih uog; zdaj je očitno, da to ni res, ali uraduje se večinoma vendar ne slovenski. Pri sodnih se tu pa tam izgovarjajo, da nemajo slovenskih uradnih sil, tam pa, kjer so nastavljeni taki uradniki, ki so zmožni slovenščine v govoru in pisavi, pravijo, da se c. kr. sodnijam ne izročajo slovenske ulege. Konec vsega pa je ta, da nam v takih razmerah tudi podeljena enakopravnost ostane samo na papirji brez praktične veljave in brez posledic, ki jih slovensko rodoljubje pričakuje toliko željno.

Res je pač, da pri sodnih na Slovenskem še vedno kaj radi prezirajo slovenske moči in nastavlajo na mesto njih Nemce in Italijane; ali res je pa tudi to, da ima slovenski narod še veliko premalo sinov, ki bi se bili izšolali na jurističnem polju. V tem oziru so kaj pomenljive pritožbe primorskih rodoljubov, ki od leta do leta vabijo in kličejo slovenske odvetnike, da bi se naselili po primorskih mestih, bodisi na Goriškem, v Trstu ali pa v tužni Istri. V najvažnejših slučajih, ob najbolj kritičnih prilikah morajo Slovenci izročati se v odvetniško varstvo — tujcev! Tujci tako presežajo število do mačih juristov, da se poslednji, raztreseni in osamljeni kakor so, nekako boje tujcev, in vsled tega vidimo, da tudi domači redki odvetniki uradujejo nemški ali italijanski. Domači odvetniki se izgovarjajo, češ, da morajo odgovarjati, kakor tujci ulagajo tožbe, zamolče pa ono resnico, ki pravi, da tudi slovenski odvetniki začenjajo in nadaljujejo tožbe slovenskim strankam — v tuščini. Mi poznamo tudi na Primorskem sodnike, ki bi se nikakor ne protivili, na slovenske ulege dajati slovenske rešitve, ali oni se drže zakonov, in ne morejo uradovati slovenski, če jim usiljujejo Slovenci, slovenski odvetniki po tuje osnovane ulege.

Ne bilo bi pa izgovorov opravičenih ne od sodnijskih uradnikov ne od slovenskih odvetnikov, ko bi bil naraščaj slovenskih juristov povoljno številen. Ako hočemo v resnici poštovati se kot narod, ako v resnici želimo, da se nam izvršuje dejansko enakopravnost, nam mora biti tudi skrb, da si ne prizadevamo samo, da se po tujem razkropljene slovenske močij nastavijo na domačih tleh, ampak da se število slovenskih moči za sodnijske urade in za odvetnike tudi pomnoži primerno, in kakor doslej skušnja uči, v resnici izdatno.

Počitnice onim, ki so dovršili gimnazije, se bližajo koncu, in mnogokdo izmed njih ne pozna natanko razmer, v katerih trpi slovenski narod na Koroškem, Primorskem in bolj ali manj tudi drugod zaradi nedostatka slovenskih juristov. Juristov kot takih je pač mnogo in morda še preveč — pri drugih narodih, ali na Slovenskem kažejo dejanstva, da je ravno nasprotno resnica. Na Slovenskem še čaka kruh slovenskih odvetnikov in sodnijskih uradnikov. To je silno važna zadeva, in rodoljubi, ki imajo priliko uplivati na mladeniče, dovršivše gimnazijske šole, bi se morali potruditi, da razmere prav pojasnijo našim mladeničem. Starišem teh mladeničev

so omenjene razmere bolj ali manj popolnem ne znane, stariši ne vedo kako bi sinovom prav svetovali, ako se odločijo, da bi šli na vseučilišče Rodoljubi se pregreše proti starišem in narodu slovenskemu, ako ne pomagajo prav napotiti slovenske mladine.

Tudi slovenski duhovniki, katerih rodoljubje je nesumljivo, bi zanemarili rodoljubno dolžnost, ko bi starišev take mladine ne poučili v pravem zmislu, in ravno duhovniki zmorejo največ pri slovenskih rodovinah z besedo in dobrimi советi. Ako se je mladenič odločil za vseučilišče, potem je pač najmodrejše, da ga spodbujamo, da ukrene naj-srečnišo pot za svojo in narodovo korist.

Vsem rodoljubom pa je sveta dolžnost, da ne izpuste izpred oči nobene mlade moči, ki je na razpotji, ter da ji pokažejo praktično pot, in da spodbujajo tudi roditelje v to, kjer bi se protivili jedino vsled tega, ker ne poznajo okolnosti in naših posebnih razmer. Vsak čas ima svoje potrebe, in slovenski narod po vseh slovenskih pokrajinah potrebuje v tej dobi seosobno tudi slovenskih juristov. To potrebo naj dobro premislijo naši abiturijentje, predno se napotijo v tuja mesta na vseučilišča.

Rodoljub.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 24. avgusta

„Reichenberger Zeitung“ vé povedati, da odlični člani avstronemškega kluba želé, da se zopet ustanovi kak modus vivendi z nemškim klubom, da bi se iz obeh klubov izbral eksekutivni odbor **levice**. Prav verjetno ni, da bi se mej obema kluboma doseglo kako sporazumjenje. Če morda nekateri člani avstro-nemškega kluba res to želé, ker drugače ne upajo pridobiti veljave v zbornici, drugi pač gotovo ne marajo zveze s klubom, katerega člani so avstrijske kapitalistične stranke že marsikatero grenko povedali.

V Prosnici na **Moravskem** priredilo je te dni Praško društvo za podporo velikošolcev slovenske narodnosti z Moravskega, iz Šlezije in s Slovaškega „Radhošt“ slavnost. To društvo je omogočilo mnogim slovanskim dijakom omenjenih dežel dovršiti svoje učenje v Pragi. Ti dijaki vračajo se nahušeni za slovanstvo v svojo domovino in svojej narodnosti mnogo koristijo. Največja ovira, da se na Moravskem ne izvede jezikovna enakopravnost, so nemški uradniki. Izmed sovetnikov namestništva je samo jeden Čeh, ravno tako je tudi samo jeden tajnik pri namestništvu češke narodnosti. Izmed 37 okrajnih glavarjev so le štirje Čehi. Izmed komisarjev, koncipistov, praktikantov jih je jedva pol dvanajstotice češke narodnosti. Drugi uradniki so Nemci, Poljaki in Italijani, ki neso prav nič ali so pa le deloma zmožni češčine. Uzrok temu je, da se češki dijaki, ki so navadno ubožnejših starišev, poprimejo odvetništva, ker ne morejo pri političnih in finančnih uradih nekaj let zastoj delati. Zategadelj priporoča Bruski dopisnik „Politike“, da bi zgoraj omenjeno društvo s prostovoljnimi doneski in nabiranjem si natralo poseben zaklad, iz katerega bi podpiralo mlade juriste češke narodnosti pri državnih oblastvih na Moravskem, dokler ne dobé adjuta. Na ta način bi s časom Moravska dobila češčine zmožnih uradnikov. Dopisnik nadalje priporoča, da bi juristi s Češkega bolj se oglašali za mesta pri političnih oblastvih na Moravskem.

šal me je, to ste meni prinesli? Da, tebi; kajti družega reči nesem mogel. Plašč je bil blagoslovljen, nadel ga je nase, seveda ga je nadel po neznanji. Tudi pozneje mu nesem povedal, ka je obleka popovska. Kajti mogel bi ga razžaliti, ker mu nesem prepelj povedal. Pa meni niti na misel ni prišlo žaliti ga, kajti človek je predober in mi smo se mu tudi jako prikupili.

A vaš Car tudi tak hodi, vprašal me je! A sam se vedno smehlja, obleka mu je bila očitno jako ugodna. Ne, naš car je car vseh carjev; oblači se brezprimerno dragoceno. „A zaveznikov ima vaš car?“ Jaz pa mu pravim: A ti se svojim carjem Ivanom imaš zaveznikov? Nemava jih, pravi mi, kajti negus je carjev car. Da, pravim mu jaz, negus je tukaj carjev car, a naš car je vsega sveta car, a naš car nema zaveznikov, zakaj bi bili oni neki našemu carju?! Da, Moskov car je velik car, vzdihnil je, a za tem se je prekrizal in je velel svojemu popu prečitati svoj naslov. Potem je pop prečital neko predanje, po katerem je naš car srečal njih carja v Jeruzalemu. Popi pri njih veljajo mnogo, mi smo se tudi njim prikupili, tudi sami ljubijo našega carja. Pristavili so jih nekoliko k meni in večno so maševali ili kake druge molitve opravljali. Abisinci so narod pobožen. Za tem so

Vnanje države.

Da je preobrat v Bolgariji vznemiril **srbske** vladne kroge, si lahko mislimo. Kralj Milan si je premislil in sedaj ne odputuje v toplice, ker je zaradi dogodkov v Sofiji jako razburjen. Boji se že morda za svoj prestol. Milan je še manj priljubljen v Srbiji, kakor je bil Aleksander v Bolgariji. Poslednji je imel vsaj nekaj zaslug za brambo domovine, katerih Milan nema. Srbski državniki so se pa sedaj tudi lahko prepričali, da ima Rusija dovolj moči, da stvari preobrne sebi v prid, ako hoče.

Francoski listi pišejo, da so trditve nemških listov, da se je Déroulédu na povelje carjevo zapretilo, da ga bodo iztirali, ako bode agitoval proti Nemčiji, izmišljene. To vidi se tudi iz tega, kako so Dérouléda vsprejeli v Peterburgu.

Vsi **belgijski** oficijozni listi pišejo, da bi se razširila volilna pravica. Misli se sploh, da je vlada pripravljena udati se željem delavcev in znatno razširiti volilno pravo ali pa uvesti splošno volilno pravico.

Prepir mej **zjedinjenimi državami** in **Mehiko** zaradi Cuttinga se bode najbrž mirno poravnal. Mehikanska vlada je že pripravljena Cuttinga izpustiti, samo odreči se še neče načelu, na podlagi katerega so Cuttinga zaprli.

Dopisi.

Iz Pulja 22. avgusta. [Izv. dop.] Taktika protivnikov naših je danes povsem drugačna, nego je bila še pred dvajsetimi leti. Žilavost naroda našega prisilila jih je do tega. Poprej jim je bilo gasio negacija — sedaj podlo obrekovanje. Poprej so kar naravnost zanikavali eksistencijo našo — k večjemu, da so nas omenjali kot neko posebnost za kulturhistorika in jezikoslovca — danes pa že vedo, da ne shajajo več s takimi sredstvi. Iskali so si torej druge devize. In našli so jo! Le poslušajte protivni nam časnikarski kor — nemški in italijanski — in strmeli boste, čuvsji, kaj in kako se o nas piše. Laž ni bila še nikdar v tako lepem cvetju, kakor je sedaj. Obrekuje se vse vprek, da se kar kadi! Obrekovanje, najgrše, najumazanejše, najnesramnejše obrekovanje, to je sedanja deviza naših protivnikov. Saj bi človek niti ne mogel verjeti, da je žurnalistika, ki naj bi bila učiteljica, voditeljica in blažiteljica človeških src, zmožna tolike podlosti, da ne bi čitali na svoje oči, in da ne bi imeli črno na belem pred seboj.

Kaj se nam vse ne očita?!

„Mi kalimo mir predobrim sosedom svojim, mi smo barbari, nedostopni človeški omiki; v domovini naši je tujec v večni nevarnosti za življenje svoje; mi smo razjedajoči element v državi; tendencije naše so eminentna nevarnost za dinastijo in državno idejo; veleizdajce smo — panslavisti.“

To je pesen, katero so navili gospodje v svoji lajni in to pesen godejo leto in dan v različnih varijacijah. Žalostno je le, da hujskači dosežajo kolikor toliko svoj smoter. Velika večina nemškega občinstva ima tako malo lastne razsodnosti in samostalnega mišljenja, da slepo veruje vse, kar mu pripoveduje pokvarjeno časnikarstvo, in če je laž še tako očitna. Veruje, se razvname in potem seveda zabavlja na Slovence, kakor se pristni nemški duši spodobi. Nedavno čitali smo v nemških listih tendenciozno vest, da se po slovenskih deželah inten-

me pogostili in počastili, da je bilo lepo. Nekoliko smo ostali v Azamari, a pozneje smo odrinoli k carju Ivanu, k negusu. Razsobula pa je velel jednemu iz svojih ministrov spremljati me tja radi časti. Ivana sprva nesmo dobili doma; sekal je ravno takrat s svojimi vojskami sosedne mohamedanca in ognjepoklonike: prevračal jih je v kršansko vero. Koliko jih je spreobrnil, ne vem; pa to vem, da jih je izsekal pošteno; samih dervišev je za tem obesil v Gondari več ko sto, in uboge pare viseli so dolgo! A vročina je tam strašna, vsi hodijo nagi; obešene je solnce skoro tako prepeklo, da so popolnem bili presušeni. In ta car nas je vsprejel radostno. Ta je tudi prav žal človek, mi smo se mu tudi priljubili in carja našega ljubi prekrečko. Dasi sluje za najmogočnejega carja tamošnjega, pa v primer z Razsobulo niti polovine ne znači; kajti Ivan nema tako silne vojske.

Kam pa ste jo od carja Ivana udarili?

K Tekli-Minofu Gadžanskemu. Ta je tudi vere abisisnske. I Tekli-Minot se je tedaj vojeval. Tudi ta je v primeru z Razsobulo ničeven. Mi pa smo tudi temu priljubili se, nas je povabil k sebi in podobno Razsobuli in Ivanu poslal je našemu carju preponižen poklon.

(Dalje prih.)

nice ¹⁾ Bilo bi precej boljše, dasi bi ne bil pravi, pa bi bil vsaj rusk. Dobiti pa tacega arhipastirja sedaj ni teško, bil bi ne posebno drag.

Kak ste pa s Abisinci razumeli drug družega? Ste li se seboj imeli koga, ki jih je razumel?

Da, našli smo tam človeka, ki po njihovem in po francoski pa tudi po našem nekoliko razumi.

A Razsobula je govoril z vami?

Da, mnogo je govoril raznih stvari. Pa naj prej sem mu poslal darila: podobe božje, cerkovne obleke in carjevo podobo, sliko našega očka Carja. Vse je radostno vsprejel, carjevo sliko pa je poljubil in isto tako je velel storiti vsej svojej družini a za tem da bi jo odnesli v cerkev s podobami božjimi in tam postavili jo na mestu. Samo s obleko priključila se je mala neprijetnost. Že prej sem rekel, da smo mislili, ka so Abisinci popolnem naše vere; pa v resnici ni sovsem tako. Razsobula menil je, da sem obleko prinesel njemu, in vzel in nadel jo je na se, da še nadel je ni tako, kakor gre. Podplašč ščislil je za hlače, a plašč nadel je zadom naprej! Ko sem po njegovem velenji prišel k njemu, vsprejel me je v tej obleki. Kaj ne, vpra-

¹⁾ Staro obredcem i raskolnikom historično ljubo i drugo mesto. Priobč.

zivno agituje za prestop k pravoslavni veri in da na čelu te agitacije stoje — naši duhovniki. Mi smo se, prebravši to neumost, kar za trebuh držali samega smeja, a naivni nemški filister usedel se je tja, prečital goropadno bedastočo in jo — verjel. Tako se hujska proti nam, tako se dela „Benruhigung“.

Zdaj pa se nam usiljuje vprašanje: zakaj delajo tako? Ni treba posebne bistrčnosti in tudi ni treba, da bi bil človek poseben poznavatelj gospodoželjne človeške nravi, da ne bi uganil, da je postopanje protivnikov naših le pojav črne zavisti in peneče jeze. Te dve lastnosti sta oni motor, ki goni vse politično delovanje sovražnikov slovenskega naroda. Mislili so, da je narodič naš že do dobrega pripravljen za nikdar siti nemški želodec in da se mora prav v kratkem potopiti v vse preplavljajočem morji germanskem, ki naj bi potem pluskalo — oh, za Nemca krasne sanje! — ob divje — romantične skaline dalmatinske.

Ali, ali — es wär' zu schön gewesen, es hat nicht sollen sein... narod slovenski je še o pravem času spoznal pretečo mu nevarnost, vzdramil se je in jel skrbeti za svojo rešitev. Rodoljubi so začeli priprosto narod buditi, slovstvo jelo se je lepo razcvitati, žurnalistika naša se je v kratkem popela do nenadejanega razvitka; ustanovili smo si obilno število društev in raznih narodnih institucij, ki so trdna obramba narodne naše individualnosti. Dosegli smo, da prosteje dihamo, da gledamo z boljšimi upi v bodočnost. Dosegli smo, da si pač nikdo ne upa več zanikavati eksistencije naše in da svet priznava, da smo. In že samo to spoznanje je za nas velik korak naprej.

Govoreč o naših narodnih zavodih moramo pač priznati, da je najmlajši mej njimi — najvažnejši. To nam svedoči vedenje nasprotnikov. Društvo sv. Cirila in Metoda nam je na mislih. Namen društva opisavati bilo bi odveč, toliko pa rečemo, da je krasen, vzvišen. Slava možu, ki je prvi sprožil blaženo to idejo! Tudi mi na periferiji ožje naše domovine živenci Slovenci sklenili smo, uvažujoč preveliko važnost rečenega društva, da ustanovimo v Pulji podružnico. Danes popoldne zbrali se bodo Puljski rodoljubje, da odobre pravila in ukrenejo, kako bi se najlaglje doseglo zaželjeni smoter in to v najizdatnejši meri.

Slovensko inteligencijo Puljsko, zlasti pa častito duhovščino okolice, prosimo prav iskreno, da nas podpira v izvrševanju našega namena. Pomisli naj vsak, da vsak krajcar, ki se ga izda za kulturne namene, prinašal bode stoteren sad. Zanamci bodo se hvaležno spominjali vaše požrtvovalnosti in blagoslavljali vaš spomin. Le na polji omike in napredka premagali bodemo protivnika, zavezali mu zlobni jezik in ga prisilili, da nas bode spoštoval.

Pokažimo svetu, da nismo taki, kakor nas opisujejo, pokažimo, da imamo blaga srca, zavzeta za vse lepo in dobro, in da radi tega, ker želimo ohraniti narodnost svojo, nismo element v državi, ki razjeda, ampak element, ki družji in veže v obrambo svete nam ideje. C—t—č.

Iz Št. Lorenca v puščavi 22. avgusta. (Višja kultura Marburžanke.) O veselici

Strahovi.

Povest; česki spisal Vac. Beneš Třebitzský, prevel M. Vrnilež.

I.

(Dalje.)

Danes jo pa mornarji neso radi gledali nad glavami.

„Pozor — skalovje je tu, ne vidiš? Čudo, da z nosom ne zadene. — Na desno krenite!“ začul se je surov glas na ladjici.

Osmero rok uprlo se je v vesla in v trenutku se je ladija na desno zasukala.

Vitek, sežen visok mož stopil je v ospredje ter se čez bok nad morje nagnil. Videti je bilo, da po nečem gleda.

Luna je stala nad pobrežno skalo in mu baš v obraz svetila. Pa kaj je bil njen svit napram dvema očesoma orjaškega moža! Sramovala se je radi tega in se skrila za oblak.

Mož se je do sedaj razgledaval po bregu, kakor bi česa iskal.

Bil je pač dobro znan s temi valovi; čudo, da mu neso v oči plusknili, a vendar se jih ni bal.

Luna se je zopet prikazala. Gori na skalah zabelila se je cerkvice, pri cerkvi je nekoliko

tukajšnjega kmetskega bralnega društva dne 8. t. m. prinesla je „Marburger Zeitung“ od dne 14. t. m. dolg članek, ki je poln nesramnih lažij. Kakor piše, bilo bi društvo popoldan, zvečer in celo noč kričalo in tulilo po Št. Lorenca. Vse to je grda laž. (Gospod urednik! Ne zamerite, da si ne nataknem rokovic; ali z ljudmi, ki na tak podli način spravljajo naše ljudstvo ob dobro ime, govoriti je brez rokovic.) Resnica pa je to-le: Popoldne društvo sploh ni moglo delati hrupa, ker ni bilo zbrano. Zbirati začelo se je ob 6. uri zvečer in malo pred 7. uro začela se je zabava, petje poučno prebavanje, godba in šaloigra „Bob iz Kranja.“ To je trajalo do 11. Ves ta čas bil je izgleden mir in red. Ako se je kaj slišalo na ulico, bilo je to petje in godba, katero so na odru izvrševale vežbane moči. Pri sledeči „prosti zabavi“ govorila sta zapored dva zastopnika slovenske inteligencije in društvo je s tihim veseljem poslušalo. Tako se do polnoči ni zgodilo nič, kar bi poštemu, trezno mislečemu človeku bilo v spodtiko. Ob polnoči seveda, ko je št. Lorenška policija razganjat prišla društvo, spremenilo se je nekoliko pozorišče. Ali resnica je, da temu ni bilo krivo društvo, ampak le št. Lorenški nemčurji, ki so zategadelj skoro prišli ob pamet, ker je naše društvo zborovalo v gostilni, katera stoji sredi št. Lorenškega trga. Resnica je dalje, da noben žandarmu ni rekel žal besede, pač pa se je začelo pričkanje z velikim Nemcem g. Millemoth-om, katerega so nekateri izmej družbe vprašali, kdo mu je dal pravico do nas. Velikega vrišča mej sem še ni bilo, ker je velika večina društva mirno gledala in poslušala. Toda trikrat je res nas tal velik hrup. Prvič takrat, ko so urgermana g. Millemotha pripravili, da je začel slovenski govoriti. To vzelo je društvo s krepkimi živijoklici na znanje. Drugič takrat, ko je jeden naših g. Millemotha poučil, da se v kulturno olikani družbi ne nagovarja „per Er,“ temveč „per Herr.“ Temu sledilo je živo odobravanje od strani vsega društva. Tretjič, takrat, ko je isti g. Millemoth predrznil se, stopiti na oder, hoteč z visokega stališča ukazovati nam, da se razidemo. Slovenski ponos mu tega ni dovolil in krepka slovenska roka postavila ga je tisti hip zopet doli na tla, kar je prouzročilo občni smeh in odobravanje.

Razen teh netaktnosti počenjal je veliki „kulturträger“ Millemoth še druge. Ukazal je celo žandarmu, naj žene g. K. v zapor. Kdo je g. K.? Najveljavnejši tržan v Št. Lorenca, posestnik velike steklarne tik trga in mnogočislani ud našega kmetskega društva. No, žandar je bil toliko pameten, da takrat brez taktne „Oberpolizeikommissarja“ ni ubogal.

Resničnost teh dejanj vam lahko izpričamo pred vsakim sodiščem, tudi pred Celjskim.

Ko je potem društvo odšlo, zgodilo se je to popolnem mirno in tudi na ulici se ni niti prepevalo niti sploh kričalo, temveč naši možje bili so tako trezni, da so v temni noči (o polu dveh) še zagledali nekaj št. Lorenških nemčurjev, ki so kakor „špiceljni“ prežali za nekim vogalom blizu Ratayjeve gostilne. Ali hočete, da vam postrežemo z imeni.

črnih križev, baš nad samim strmcem lesena hišica in pred hišico zalesketalo se je budalo.

Neznani mornar se je hitro umaknil, nekaj zamrmral ter segel po puški.

„Sam vrag je v tem! — Celo pot nikogar, stoprav sedaj!“ govoril je, da so drugi dobro slišati mogli. „Vse moči napnite, da ste pod skalo kakor blisk in da ta maček gori na nas ne zamijavka. Sam hudič nas je sem gnal.“

Mornarji pogledajo gori k cerkvi; še se je tam jeklo blesketalo. Zopet se je osem rok z vso silo ob vesla uprlo in v trenutku bila je ladjica pod skalo.

A viharica ni ostavila mornarjev. Nad plahto je letala in s krili včasih ob njo udarila.

„Naj te strela, pes! Briga me je, da si ti sam tam! Ali to je, koliko jih koj na pozdrav govori, ako puška progovori,“ mrmral je mladi mož in zopet ven na skalo k cerkvi pogledal; pa brzo je glavo skrnil.

„Nekaj čuje. — Urno, hitreje, to gre počasi, kakor bi voli ladijo vlekli, kakor kedar kmet blago na trg pelje.“

„Ne moremo — celo popoldne...“

„Bes te vzemi, dečko,“ vzkliknil je mladi mož,

To je tedaj pravo lice tistega škandala, katerega so sklenili prouzročiti št. Lorenški nemčurji. Kako se s tem ujema poročilo lažnjive Mariborčanke? Prinesti je morala popravek. Iz strastnega sovraštva do nas pritaknila je temu popravku svojo opombo. Kljub temu laž ostane laž, tako dolga, da sega iz Št. Lorenca do Maribora.

Iz Gorice 21. avgusta. [Izv. dop.] (Goriške razmere.) Sv. Ane dan je svirala pri „Ogerski kroni“ vojaška godba. V družbi nekih Goriških italijančičev, ki so se mej godbo vedli jako nedostojno, je sedel tudi Sch., učitelj na tukajšnjem ženskem izobraževališči; ta mož je že znan po Ajševski afëri. Ko so vojaki pri odmoru odložili svoje instrumente za nekoliko časa, zgrabi jeden teh razposajencev za trombo in začne glasno trobiti. Ta predrznost občinstvo jako osupne, na kar stopi častnik k razposajencu in ga opozori na nespodobno njegovo čudno početje. Ali zdaj ustane kvišku učitelj Sch. ter začne upiti proti častniku. „Oho, oho!“ Zdaj pa gre še c. kr. stotnik k Sch., ter ga zavrne z dostojnimi, pa resnimi besedami. Jedino to taktno postopanje g. častnikov je zabranilo še več škandale,

Kaj je to? Letos so že dosti nagajali drugi elementi tukajšnji posadki, ali se je hotel pridružiti takim elementom tudi c. kr. učitelj Sch.? Goriške razmere postajajo vedno čudnejše.

Iz Št. Petra na Pivki 24. avgusta [Izv. dop.] Kakor večinoma povsod, tako smo tudi pri nas v nedeljo slovesno praznovali rojstni dan našega presvetlega vladarja Frana Josipa.

Zjutraj ob 10. uri bila je slovesna sv. maša, pri kateri se je streljalo s topiči in udeležili so se je sledeči gospodje: zastopnik okrajnega glavarstva Klein, Dr. Saurer, župan J. Špilar, nekateri uradniki in vsa žandarmerija.

Popoldne ob 5. uri bil je banket v gostilni J. Špilar-ja. Udeležilo se ga je mnogo gospodov, mej njimi tudi c. kr. okrajni glavar iz Postojne, nadalje načelnik tukajšnje postaje in mnogo družih. Pri banketu bilo je mnogo napitnic in govorov. Prvi napil je c. kr. okrajni glavar na našega presvetlega vladarja. Zaslišali so se trikratni „živio“-klici in ustrelilo se je šestkrat s topiči. Potem bilo je še mnogo napitnic in govorov, pri katerih se je streljalo. Na večer čuli smo tudi petje, katero nam je posebno ugajalo.

Domače stvari.

— (F. Z. M. baron Filipović) izdai je, kakor čitamo v čeških listih, prepoved, da častniki Praške posadke nesmejo obiskavati tamošnje nemške kazine.

— (Presvetli cesar) pomilostil je lončarskega pomočnika Maksa Serkola, obsojenega zaradi razžaljenja veličastva na 8 mesecev, in mu odpustil ostalo kazen, nekaj nad 2 meseca.

— (Podružnica družbe sv. Cirila in Metoda v Št. Juriji na južnej železnici) imela je v nedeljo 22. t. m. prvi občni zbor. K temu so se zbrali vsi odličnejši tržani od sv. Jurija, najodličnejši kmetje iz okolice in kar nas posebno veseli, lepo številce ljubeznjivih gospodičin in

načelnik, kakor je videti, sunil mornarja od vesla na stran in je sam v orjaške roke vzel, čudo, da se čoln ni prevrnil.

Veslar si je otiral pot s čela. Utrudilo ga je. Celo popoldne ni vesla iz rok spustil. Oddihoval si je.

Naglo je zletel ptič kvišku, visoko nad skalo, iznad skale nad cerkvico, zavreščal čudnim krotom in v tem se je tudi mej skalami strel razlegal.

Mornar, ki je počival v ladjici, omahnil je pol nad vodo.

„Prokleti!“ zahropel je, se zganil in že so si valovi z njim poigravali.

Ostali so bliskoma v dolbljino počenili. Zagromel je drugi strel, za drugim tretji in gori nad cerkvico na stolpu zažarela je svetilna. Izobešali so jo vselej, ko se je kaj neobičnega zgodilo, največkrat ob nevihti.

Ladjica je letela kakor strela okolu skal, hitreje od oblaka. Mornarji neso ni črhnil; ali veslali so žurno.

Mej bučanjem valov je zgoraj s cerkvenega stolpa zvonec odmeval. Zvonili so tam proti nekemu v orožje.

(Dalje prih.)

gospij. V odbor so voljeni: načelnik gosp. Matija Kaučič, njegov namestnik g. dr. Ipavic, blagajnik g. kaplan Podhostnik, njegov namestnik g. Fr. Praunseis, tajnik R. Kaučič in tajnika namestnik g. Pelan. — Udov se je oglašilo takoj pri tem zboru 51. Gotovo lep začetek. Po zboru bila je jako živahna prosta veselica, pri kateri se je spregovorila marsikatera navdušena beseda ter našla glasen in jednako navdušen odziv.

— (Gospod König) restavratêr na južnem kolodvoru poslal nam je nastopni popravek: „Es ist eine Lüge dass ich Passagiere jemals das heisst während der Zeit als die Cholera-Kommission am Bahnhofe in Aektivität ist, der Untersuchung vorsätzlich entzogen habe, und gerade an jenen Tage als mich der Amtsdienner denunzieren wollte, ersuchte ich dem Passagier Herrn V. Salem Handelsman aus Triest, er möge sich der Untersuchung unterziehen, wo er sogleich folge leistete, und von dem diensthabenden Docktor Herrn Ambrosiç, visitirt, und vom Wachmanne Russ aufgeschrieben wurde, was auch beim Magistrat zu ersehen ist. Bin angeblich nur wegen Wachebeleidigung bestraft worden.“ Gospodu Königu na to odgovarjamo, da bi se bilo vsekako spodobilo, da bi bil zatajil svojo „internationalnost“ in nam pisal slovenski, ter mu jedenkrat za vselej povemo, da v bodoče njegovih nemških pisem ne bomo dopisovali. Dalje se nam pa nekaj jako čudno zdi. Ako gospod König ni namenoma potovalcev od preiskav odvajal, kako bi ga mogel uradni sluga ovaditi? Torej gospod König v bodoče v takih popravkih malo več logike, da se ne bodete zopet sami v past ujeli. Kako sploh restavratêr König pride do tega, da on prosi potovalce, naj se dajo preiskati? Mislimo, da imajo naša oblastva še dovolj avtoritete in moči, da brez Königovega posredovanja in usiljevanja svojo dolžnost vrše. Gospod König popravlja celo to, da ni bil obsojen zaradi razžaljenja časti, ampak „angeblich“ zaradi razžaljenja straže. Mislimo, da je jedno ali drugo jednako malo častno in baš za železniškega restavratêrja neumestno.

— (Mrtvega otroka) našli so danes zjutraj v Gradašici blizu gosp. Ločnikarja posestva na Viči. Otrok moškega spola, kaka dva meseca star, je bil po obrazu pobit. Kakor se sliši, umorila ga je lastna mati.

— (Teška telesna poškodba.) Na dolnjih Poljanah se je včeraj blizu 60 let stari molar Fajgelj z nekimi zidarji sprl. Jeden izmed slednjih ga je z nožem v vrat sunil in jako nevarno ranil. — Z druge strani pa se nam piše: Neznani človek napal je včeraj po noči ob 1/2 12. uri molarja Fajgelna, vračajočega se iz Štepanje vasi v Ljubljano pri mostu čez cesarski graben in ga sunil z nožem v vrat, da ga je teško ranil. Fajgelna odnesli so v bolnico. Uzrok dejanju ni znan. Napadovalca zasledujejo.

— (Tržaški listi) opominjajo, da je sedaj jako nevarno, uživati dinje (melone), ker se po izreku strokovnjakov v dinjah baccilli posebno močno plode in množe. Treba torej v tem oziru previdnim biti.

— (Izvestje o koleri.) Od polnoči 22. t. m. do polnoči 23. t. m. v Trstu 6 oseb za koleru zbolelo, umrli 3. — Doslej 341 ljudi za koleru zbolelo, 81 ozdravelo, 220 umrlo. — Z dežele se naznanjajo 22. t. m. novi slučajji: v Izoli 11, v Movraži 5, v Kukuljanah in Boštjanah 3, Villa di Rovigno 1, Škrbina 1. Dne 23. avgusta pa: v Izoli 12, v Suti 3 slučajji.

— (Zagorska železnica) otvorila se bode tekom t. m. Na tej progji vozila bodeta vsak dan dva mešana vlaka. Iz Zagreba bode vlak odhajal ob 7. uri 2 m. zjutraj, prihod v Varaždin ob 1. uri 43 m. popoldne. Iz Varaždina odhod ob 11 uri 44 m. popoldne, prihod v Zagreb ob 6. uri 15 m. zvečer. Na tej železnici bodo samo vagoni družega in tretjega razreda.

— (V Mozirji) so danes, kakor zadnjič v Letuši, otvorili nov 430 cm. dolg prekop, s katerim se uravna in skrajša struga Savinje. Zaporni jez odstranil se je z dinamitom.

— (Razpisana mesta.) Pri deželni sodnji v Gradci mesto ravnatelja deželne deske in zemljiščne knjige. Prošnje do 6. septembra t. l. — Pri c. kr. okrajni sodnji v Ilirski Bistrici, eventualno pri drugi sodnji mesto pristava. Prošnje do 9. oktobra t. l. — V moški kaznilnici v Ljubljani

časna služba paznika II. vrste. Plača 250 gld., 25% službena priklada, stanovanje, 840 gramov kruha na dan, obleka. Prošnje v 3 tednih.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 24. avgusta. „Politische Correspondenz“ ima telegram iz Gjurjeva: V Vzhodni Rumeliji stoječa bolgarska vojska napravila pronunciamiento za kneza. Polkovnik Mitkurov proglašên načelnikom vlade. Posadke v Šumli in Trnovem in prebivalstvo rečenih mest izrekli se za kneza. Gibanje raste. Kneza so neki kot vjetnika na njegovi jahti v Renirusi odpeljali.

Peterburg 24. avgusta. „Journal de St. Petersburg“ piše: Velevlasti, ki bodo odločevale o bolgarskem vprašanji, žele pred vsem, da se mir ohrani. Politiki bolgarski morajo se ogibati vsakega podjetja, katero bi blagovoljno akcijo vlastij ovirali utegnili.

Dunaj 23. avgusta. General Ignatjev včeraj iz toplic v Kreuznachu semkaj dospel.

Praga 23. avgusta. Mestni zbor po hudi debati za Radeckega spomenik na Dunaji 1000 gld. dovolil.

Poštna zveza.

Odhod iz Ljubljane.

V **Novo mesto** vsak dan ob 6. uri zjutraj, vsprejema blago in popotnike. Prostora je za pet ljudi.
V **Lukovcu** preko Domžal vsak dan ob 7. uri zjutraj.
V **Kočevju** preko Velikih Lašč vsak dan ob 1/2 7. uri zjutraj.
V **Kamniku** vsak dan ob 1/2 5. uri popoldne po letu, ob 3. uri popoldne po zimi.
V **Polhovo gradec** in na **Dobrovo** vsak ponedeljek, sredo, petek in soboto ob 1/2 5. uri popoldne po letu, ob 2. uri popoldne po zimi.
Na **Ig** vsak dan ob 1/2 5. uri popoldne po letu, ob 3. uri popoldne po zimi.

Prihod v Ljubljano.

Iz **Novoga mesta** vsak dan ob 2. uri popoldne.
Iz **Lukovca** vsak dan ob 5. uri 25 minut popoldne.
Iz **Kočevja** vsak dan ob 6. uri 20 minut popoldne.
Iz **Kamnika** vsak dan ob 9. uri 5 minut popoldne.
Iz **Polhovega gradeca** in **Dobrove** vsak ponedeljek, sredo, petek in soboto ob 9. uri 15 minut popoldne.
Iz **Iga** vsak dan ob 8. uri 30 minut zjutraj.

Tujci:

23. avgusta.

Pri **stenu**: Prosinagg z Dunaja. — Kučas iz Zagreba. — Krušič, Kraker iz Celja. — Voletaulič iz Karlova. — Walman, Vram, Botti iz Trsta.
Pri **metli**: Schmidt z Dunaja. — Deznatsch iz Gradca. — Treo iz Kočevja. — Rosinger iz Trsta. — Mitadt iz Pulja.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Neb.	Mokrina v mm.
23. avg.	7. zjutraj	735.44 mm.	17.0 °C	sl. vzh.	obl.	
	2. pop.	735.02 mm.	23.6 °C	sl. vzh.	d. jas.	0.00 mm.
	9. zvečer	735.04 mm.	18.8 °C	brevz.	d. jas.	
Srednja temperatura 19.8°, za 1.5° nad normalom.						

Dunajska borza

dne 24. avgusta t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	85 gld.	15 kr.
Srebrna renta	85	95
Zlata renta	120	50
5% marcna renta	102	10
Akcije narodne banke	868	—
Kreditne akcije	280	60
London	126	10
Srebro	—	—
Napol.	10	01
C. kr. cekini	5	93
Nemške marke	61	75
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	132
Državne srečke iz l. 1864	100 gld.	169
Ogrska zlata renta 4%	108	10
Ogrska papirna renta 5%	95	30
5% štajerske zemljiš. odvez. oblig.	105	50
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	119
Zemlj. ob. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	125	50
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	99	—
Kreditne srečke	100 g	180
Rudolfove srečke	10	19
Akcije anglo-avstr. banke	120	112
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	—	—

Opomin.

Včeraj „v zvezdi“ zamujeno, prosi se isto tako 25. ali 26. tega meseca. (617—1)

Dve učenki

se pri izobraženi družini v stanovanje in preskrbljenje z vsem vsprejmeta, kjer se na željo tudi pouk v glasoviru in francoščini daje. — Natančneje se po uljudnosti zve v posojilni knjižnici (Leih-Bibliothek) sv. Jakobova trg h. št. 11 v Ljubljani. (619—1)

V našem založništvu je izšla in se dobiva po vseh knjigotržnicah knjiga:

Zlatorog.

Planinska pravljica

spisal

R. Baumbach.

Z dovoljenjem pisateljev in založnikovim preložil ANTON FUNTEK.

Cena elegantno vezani knjižici 2 gld.

Anton Funtek, dobro poznat po svojih izvornih pesniških proizvodih, podaril je slovenskemu narodu sê svojim prevodom Baumbachove poezije „Zlatorog“, ki se je kot pravljica do današnjega dne ohranila pri vseh pastirjih v dolih triglavskega pogorja, prekrasno darilo. Knjižica, kaj bogato in najelegantneje opremljena, bode gotovo vse rodoljube zelo obradostila, ki imajo srcê in smisel za ta pesniški umotvor, čegar dejanje se vrši na našem romantičnem Gorenjskem.

Ig. pl. Kleinmayr & Fed. Bamberg v Ljubljani.

(351—11)

Dečki

se vsprejmejo na hrano v Prečnih ulicah št. 2, I. nadstropje. Popolna hrana in stanovanje 13 gld. na mesec. (606—2)

Komptoirist,

zmožen slovenskega in nemškega jezika v besedi in pismu ter vajen knjigovodstva, vsprejme se s 1. oktobrom t. l. Ponudbe naj se pisмено pošljejo, njim se morajo pridejati prepisi spričeval.

(605—3) Pavel Seemann v Ljubljani.

Učenec,

imejoč vsaj 14 let, zdrav, krepak, zmožen obeh deželnih jezikov, z dobrim spričevalom, se takoj vsprejme v štacuni firme Landwehr & Jug, St. Peter bei Königsberg na Spodnjem Štajerskem. (612—2)

V „NARODNI TISKARNI“

v Ljubljani

so izšle in se dobivajo sledeče knjige:

Ivan Zbogar.

Zgodovinski roman. Spisal Charles Nodier, poslovenil J. Kržišnik. — Ml. 8°, 198 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Selski župnik.

Roman. Spisal L. Halévy, poslovenil Vinko. — Ml. 8°, 203 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Za dragocenim korenom.

Povest iz življenja kitajskih pogozdnikov. Spisal A. J. Maksimov. Poslovenil J. P. Ml. 8°, 141 strani. Stane 25 kr., po pošti 30 kr.

Pariz v Ameriki.

Roman. Francoski spisal René Lefebvre. Poslovenil * * * Stat nominis umbra. Ml. 8°, 535 strani. Stane 60 kr., po pošti 70 kr.

Knez Serebrjani.

Roman. Spisal grof A. K. Tolstoj, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 609 strani. Cena 70 kr., po pošti 80 kr.

Nov.

Roman. Spisal Turgenjev, poslovenil M. Mdlorh. — Ml. 8°, 32 pól. Cena 70 kr., po pošti 80 kr.

Junak našega časa.

Roman. Spisal M. Lermontov, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 264 strani. Cena 40 kr., po pošti 45 kr.

Dubroviski.

Povest. Spisal A. S. Puškin, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 122 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Časnikarstvo in naši časniki.

Spisal * * * Stat nominis umbra. Ml. 8°, 19 pól. Cena 70 kr., po pošti 75 kr.

Za znižano ceno

se morejo še dobiti sledeče

slovenske lepoznanke knjige:

I. zvezek, ki obsega: Stenografija, spisal dr. Ribič. — Životopisje, spisal Rajč Bož. — Prešern, Prešerin ali Preširen, spisal Fr. Levstik. — Telečja pečenka, novela, spisal J. Jurčič. — N. Machiavelli, spisal dr. Ribič. — Pisma iz Rusije, spisal dr. Celestin. — Trštvo z grozdom na Ruskem, spisal dr. J. Vošnjak. — Čegava bode, novelica, spisal J. Ogrinec. Velja 15 kr.

II. zvezek, ki obsega: Erazem Tatenbah, izvirna povest, spisal J. Jurčič. Velja 25 kr.

V. zvezek, ki obsega: Meta Holdenis, roman, francoski spisal Viktor Chervuliez, poslovenil Davorin Hostnik. Velja 25 kr.

Za vse 3 zvezke naj se priloži še 10 kr. poštnine, za posamezne zvezke pa 5 kr.